

بازي والدين با بچه‌ها يكي از وظايف والدين است

15 اسفند 1402

بازي کردن با بچه‌ها از لذت‌بخش‌ترین کارهاي دنياست، غرق شدن در دنياي کودکان همیشه شیرين است. تخیل آنان شخصیت‌هايي را در بازي وارد مي‌کند که كيف مي‌کنید. در عين حال ممکن است بعد از ساعتی، بخواهید بازي را ترك کنید و باقي کار را به خودشان بسپريد. اما در اين لحظه آنها مانع رفتن شما مي‌شوند، چراکه تازه بازي بهشان چسبیده و مزه بازي با والدين را فهمیده‌اند.

بازي والدين با بچه‌ها اساسا يكي از وظايف والدين محسوب مي‌شود. البته مي‌توان اين وظیفه شدن را در بازه زمانی نسل جدید در نظر گرفت؛ نسلي که تازه پدر و مادر شده‌اند و حتما یکسري وظايف جدا از والدين خود نسبت به بچه‌هاي‌شان دارند. کسي يادش نمي‌آید 20، 30 سال پیش، پدر يا مادرش ساعتی يا حتي دقایقي از روز را به بازي با آنها گذرانده باشد. اصولا اين انتظار جزو انتظارات خارج از برنامه بود و پدر و مادرها با خيل وظایفي که بر عهده داشتند و تعداد بیشتر بچه‌ها، وقتي براي اين کار نداشتند. اما در اين دوره، جدا از تعداد کم بچه‌ها که اکثرا يك يا دو بچه‌اند و علاقه پدر و مادرها به وقت‌گذراني بیشتر با کودکان‌شان، از نظر روانشناسي به شدت توصیه مي‌شود که والدين با بچه‌هاي‌شان وقت مفید داشته باشند. اين وقت مفید را بچه‌ها بايد تعيين کنند که چه کاري بکنید و معمولا انتخاب آنها در بیشتر مواقع، بازي کردن است.

اگر کاري در خانه نداشته باشید، غذايي روي گاز نباشد، نياز به رسيدگي به خانه و زندگي نباشد، مي‌توانید بيش تر از زمان معمول براي‌شان وقت بگذاريد و آنها كيف مي‌کنند از اينکه مادر يا پدر نشسته و دل به دل آنها داده و باهاشان بازي مي‌کند. اين طوري است که شما مثلا نيم‌ساعت با آنها بازي مي‌کنید و اين روال هر روزه‌تان است. به محض اينکه به انتهاي تايم نزديک مي‌شوید، بچه‌تان آنقدر سرشار شده که ديگر نيازي به حضور شما ندارد و اگر شما بازي را ترك کنید، بهانه‌اي نمي‌گيرد. نکته مهم‌تر اين است که شما تاثير اين نيم‌ساعت بازي کردن را در کل شبانه‌روز مي‌بينید. رفتار کودک‌تان آرام‌تر مي‌شود، پرخاش‌اش کمتر مي‌شود، کمتر به شما مي‌چسبد و بهانه مي‌گيرد، شب را راحت‌تر مي‌خوابد و خلاصه او از شما راضي‌تر است.

برای همه پدرها و مادرها سخت است که روزی نیم ساعت فیکس را به بچه‌ها به شکل خالص اختصاص دهند، این غیر از تایمی است که شما برای غذا دادن به آنها، حمام و نظافت آنها، جمع و جور کردن اتاقشان و خواباندنشان صرف می‌کنید. به این زمان می‌گویند Quality Time. در این زمان مفید، کودکان باید بگویند دوست دارد چه فعالیتی بکند، او باید بازی را دست بگیرد و در این نیم ساعت حکمرانی کند. شما همراهش هستید و نظاره‌گر و دوست او محسوب می‌شوید. در این زمان مفید که مختص او است، بکن نکن نداریم، نکته تربیتی نداریم، دعوا و داد نداریم، خلاصه او در این نیم ساعت پادشاه است و شما مطیع. البته که خط قرمزها و قوانین همیشگی خانه رعایت می‌شود، اما در مجموع شما در این نیم ساعت می‌خواهید به او حال بدهید و به سازش برقصید تا سرشار از حس خوب شود. حتما هم به او بگویید که می‌خواهم مثلا نیم ساعت با تو، فقط تو بازی کنم. من باشم و تو. حالا بگو چه بازی دوست داری بکنی. هر بازی که تو خواهی می‌کنیم. با این کلمات به او می‌فهمانید که این زمان را اختصاصی برای تو گذاشته‌ام. حس ارزشمند بودن را با جملاتان به او بدهید تا عیش‌اش تکمیل شود. وای به حال روزهایی که وقت ندارید، دیر به خانه رسیده‌اید، سردرد دارید یا آنقدر بی‌حوصله‌اید که نمی‌خواهید کسی سمت‌تان بیاید. این وقت نگذاشتن؛ موقع غذا دادن، موقع حمام کردن، موقع خواباندن خرتان را می‌گیرد. بدقلقی، **پرخاشگری**، نق بی‌خود، بهانه‌گیری بی‌دلیل که از نگاه شما البته بی‌دلیل است، همه را باید به جان بخرید. یک جایی می‌لنگد دیگر، او نیازی داشته که برآورده نشده، خودش هم نمی‌داند چرا بدخلق است، اما هست. هر قدر برای‌تان سخت است و نیاز به برنامه‌ریزی دقیقی دارد، سعی کنید این تایم را برای او بگذارید، چون عواقب مثبتش برای شما اگر بیشتر از او نباشد، کمتر نیست. این را بدانید، هر چند تا بچه داشته باشید، همیشه مادر و پدرها محبوب‌ترین همبازی‌های بچه‌هایشان هستند. فکر نکنید که اگر ده تا بچه بیاورید خودشان با هم بازی می‌کنند و نیازی به شما ندارند. شاید شما با این تصور، زندگی‌شان را جلو ببرید، اما آنها همیشه شما را کم خواهند داشت.

*غزل حضرتی